ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

Ο ΠΕΙΟ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ μονομανίες τοῦ μαρκησίου ντὲ Μπαγκβύλ. Πῶς... δὲν ἐπέταξε πάνω ἀπὸ τὸ στενὸ τῆς Μάγχης. Ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ... χωρὶς νὰ τρώῃ. Ἄλογα ἴσον... ζῶα λογικά! Ἡ δίκη ἑνὸς ἀλόγου. Ὁ ἀπαγχονισμός του!...Τὸ πρόστυχο σακκάκι μὲ τὰ διαμαντένια κουμπιά.

Ὁ πιὸ παράδοξος ἀπὸ τοὺς ἐκκεντρικοὺς τύπους ποὺ ἀναφέρει ἡ Ἱστορία εἶνε ἀναμφισβητήτως ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπαγκβύλ.

Ὁ κ. ντὲ Μπαγκβὺλ ἦταν ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ σταδίου του, ὁ χαρακτήρ του δὲν παρουσίαζε καμμίαν ἀνωμαλία. Μιὰ μέρα ὅμως, ἐντελῶς ξαφνικά, τοῦ καρφώθηκεν ἡ ἰδέα νὰ πετάξῃ μὲ φτερά! Τὰ φτερὰ αὐτά, τὰ εἶχεν ἐφεύρει ὁ ἴδιος. Τὰ ἔδενε στὰ χέρια του, καὶ τὰ κινοῦσε μὲ σοῦστες. Μιὰ μέρα λοιπὸν ἀνήγγειλε στὸ «φιλοθέαμον κοινὸν» τοῦ Παρισιοῦ ὅτι θὰ διέσχιζε πετῶντας τὸ στενὸ τῆς Μάγχης!

Οἱ φίλοι του προσπάθησαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν κάμουν νὰλλάξῃ ἰδέα,ἐστάθη ὅμως ἀδύνατον. Μὰ καὶ ὁ νέος Ἴκαρος τὴν ἔπαθε ἄσχημα, γιατί μόλις ξεδίπλωσε τὰ φτερά του καὶ πήδησε στὸ κενὸν ἔπεσε σὲ μιὰ βάρκα ποὺ βρισκόταν ἀραγμένη κάτω ἀπὸ τὸ ὕψωμα ὅπου εἶχε ἀνέβει κ' ἔσπασε τὸ πόδι του! Μ' ὅλο τὸ τραγικὸ πάθημά του ὁ ἤρεμος καὶ φιλήσυχος πρὶν μαρκήσιος κατελήφθη πλέον ἀπὸ τὶς πειὸ προτότυπες καὶ πειὸ παράξενες συγχρόνως μονομανίες. Πρῶτα-πρῶτα, ἀπέκτησε, ἐντελῶς ἀπρόοπτα τὴν πεποίθησι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ θαυμάσια νὰ ζῇ... χωρὶς νὰ τρώῃ! Κι' ἀφοῦ ἐκήρυξε παντοῦ τὰ ἀγαθὰ τῆς νέας του αὐτῆς... ἀνακαλύψεως ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του... Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ τὴν τελευταία στιγμή, ἐσκέφθηκε, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ νὰ δοκιμάσῃ προηγουμένως τὸ παράδοξο σύστημά του στὰ ἄλογα τῶν σταύλων του. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοὺς λιγοστεύῃ σιγὰ—σιγὰ τὸ κριθάρι τους, τἄχυρό τους καὶ τὴ βρύμη τους, ὥς που στὸ σημεῖον νὰ τἀφίσῃ δυὸ μέρες νηστικά. Τὴν τρίτη μέρα, ὁ σταυλάρχης του τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὰ φτωχὰ ζῶα... εἶχαν τινάξει τὰ πέταλα!... Ὁ ντὲ Μπαγκβὺλ ὅμως δὲν ἐταράχθηκε διόλου ἀπ' τὴν εἴδησιν αὐτή, οὔτε καὶ ἔχασε τὴν πεποίθησιν ποὺ εἶχε στὴν «ἀνακάλυψή» του.

— Κοῖμας! εἶπε μόνο. Τὰ φτωχὰ ζῶα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχιζαν, τέλος πάντων νὰ συνειθίζουν στὴ δίαιτά τους... ψόφησαν!...

***

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπαγκβὺλ θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀσφαλῶς τὰ πειράματά του, ἐὰν δὲν τύχαινε ἐν τῷ μεταξύ... νὰλλάξῃ μανία: Τοῦ καρφώθηκε ἡ ἰδ'α (γιὰ νὰ μὴ ποῦμε... «ἡ λόξα»!) ὅτι τὰ ἄλογα ἦσαν... ζῶα λογικά, καὶ ὅτι μποροῦσαν θαυμάσια νὰ... ἐξευγενισθοῦν! Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοὺς φέρεται σὰν νάσαν ἄνθρωποι! Τὰ ἐνοῦθετοῦσε, τοὺς ἔδινε συμβουλὲς καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ τοὺς φέρωνται κι' αὐτοὶ μὲ μεγάλην εὐγένεια... καλημερίζοντάς τα τὸ πρωὶ καί... καληνυχτίζοντας τὸ βράδυ, πρὶν τἀφήσουν νὰ κοιμηθοῦν!... Ἕνα ἄλογό του ὅμως, μιὰ μέρα μὴ παραδεχόμενο φαίνεται τὴν ἰδέα ποὺ εἶχε ὁ ἀφέντης του γι' αὐτὸ ἀγρίεψε ξαφνικὰ κ' ἔδωκε... μιὰ γερὴ κλωτιὰ σὲ κάποιο ὑπηρέτη τοῦ σταύλου. Σὰν τὸ μαθε αὐτὸ ὁ μαρκήσιος, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Κι' ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικὰ τὸ ἀχάριστο ἄλογο. Πρὶν ὅμως ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ποινῆς ἔπρεπε, ἐφ' ὅσον τὰ ἄλογα, καθὼς εἴπαμε, εἶχαν... τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς ἀνθρώπους νὰ προηγηθῇ... ἡ δίκη τοῦ ἐγκλήματ'ου. Ὁ μαρκήσιος λοιπὸν ἀφοῦ διώρισε ἕνα φίλο του... ὡς συνήγορο τοῦ ἀλόγου διέταξε νὰ τὸ ὁδηγήσουν ἐνώπιόν του. Οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν ὅτι ἡ δίκη αὐτὴ ἔγινε μὲ ὅλους τοὺς τύπους. Στὴν ἀρχὴ ἐκλήθη ὡς μάρτυς, ὁ «παθὼν» ὑπηρέτης τοῦ σταύλου. Ἀφοῦ κατέθεσεν αὐτὸς ὅ,τι εἶχε νὰ καταθέσῃ, ὁ μαρκήσιος ποὺ ὡς ἀπόλυτος κύριος τοῦ ἀλόγου ἐκτελοῦσε χρέη εἰσαγγελέως καὶ δικαστοῦ μαζί, ἀπήγγειλε κατὰ τοῦ κατηγορουμένου κατηγορίαν «ἐπὶ ἀποπείρᾳ φόνου... ἐκ προμελέτης»! Κατόπιν ἐκλήθη νὰ δημηγορήσῃ ὁ συνήγορος ὁ ὁποῖος ὅμως... «ἀφέθη στὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου». Ὁ κατηγορούμενος... ἠρνήθη—φυσικὰ— νὰπολογηθῇ. Ἡ σιωπὴ του ὅμως αὐτὴ ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ τὸ δικαστήριο ὡς ὁμολογία. Καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὁ δυστυχὴς ντοῦῆς κατεδικάσθη «εἰς τὸν... δι' ἀπαγχονισμοῦ θάνατον»!

Ἡ ἐκτέλεοις ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὰ ξημερώματα. Γ'ιὰ νὰ παραδειγματισθοῦν μάλιστα τὰ ἄλλα ἄλογα ὁ... «ἀθῶος ἁμαρτολός» κρεμάσθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῶν σταύλων, τὸ δὲ πτῶμα του ἔμεινεν ἐκτεθειμένο ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρες ὧρες. Δὲν θὰ τὸ ξεκρεμοῦσε οὔτε τότε ὁ ἐκκεντρικὸς μαρκήσιος, ἂν οἱ γείτονες, μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ὑποφέρουν τὴν τρομερὴ ἀποφορὰ ποὺ σκορποῦσε τὸ ἀποσυντιθεμένο πτῶμα δὲν κατέφευγαν στὴν ἀστυνομία.

***

Μιὰ ἄλλη μανία τοῦ κ. Μπαγκβύλ, ἦταν ἡ «μανία τῆς πολυτελείας». Τὴν πολυτέλεια ὅμως, τὴν ἐννοιοῦθε, φυσικά, καὶ αὐτήν, ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο: Φοροῦσε π. χ. ἕνα σακκάκι ἀπὸ χοντρὸ πρόστυχο ὕφασμα, μὲ κουμπιά... διαμαντένια! Ντυμένος ἔτσι ἐπήγαινε νὰ κάμῃ τὸν περίπατό του στὸ Παλαὶ Ρουαγιάλ, τὸ πιὸ πολυσύχναστο κέντρο τοῦ Παρισιοῦ. Οἱ λωποδύτες ποὺ ἀφθονοῦσαν στὸ μέρος αὐτό, δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ τὸν κλέψουν. Ποῦ νὰ φαντασθοῦν, οἱ ἄνθρωποι πὼς τὰ κουμπιὰ τοῦ τόσο πρόστυχου σακκακιοῦ του ἦσαν...ἀληθινὰ διαμάντια!...

Γείτονα πεθαίνω τῆς πείνας!'Αμάν! δὸς μου κανένα ψύχουλο...

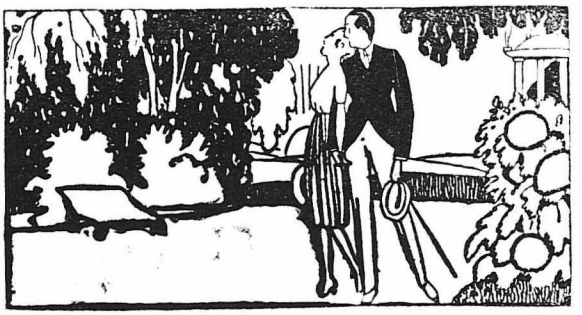

ΣΤΗΛΗ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Χειμώνιασε. Ἡ βροχὲς καὶ τὰ χιόνια ἔκλεισαν τὰ παιδάκια μέσα στὸ σπῆτι. Ἀπὸ τὰ τζάμια βλέπουν τώρα περίλυπα τὸν ὡραῖο κῆπο, ποὺ τόσες τρέλλες καὶ παιχνίδια ἔκαναν πρὶν χειμωνιάσῃ.

Ἡ θεῖτσα Ἀνέζω διαβάζει κοντὰ στὸ τζάκι, καθισμένη σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, ἕνα χρυσόδετο βιβλίο: τοὺς «Μύθους τοῦ Αἰσώπου».

—Θεῖτσα, διηγήσου μας κάμιὰ ἱστορία, λένε τὰ μικρά. Εἶνε ὤμορφο αὐτὸ τὸ βιβλίο;

—Πολὺ ὤμορφο παιδιά μου. Εἶνε οἱ μῦθοι ποὺ σοφίστηκε ὁ γέρο-Αἴσωπος γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς ἀνθρώπους πῶς πολλὲς φορὲς ἡ κουταμάρες μας πληρώνονται πολὺ ἀκριβά, πῶς πρέπει νὰ μὴ χάνουμε τὸν καιρό μας καὶ πῶς πρέπει νὰ σκεπτώμαστε καλλίτερα ἂν θέλουμε νἄμαστε ἥσυχοι καὶ εὐτυχισμένοι...

...Καθῆστε λοιπὸν κάτω νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ μῦθο τοῦ Τζίτζικα καὶ τοῦ μυρμηγκιοῦ.

—...Ἂν ποτὲ σας ἐπροσέξατε τὰ μυρμήγκια, ὅταν παίζετε στὸν κῆπο, θὰ εἴδατε βέβαια τί κάνουν. Ὅλο καὶ πηγαινοέρχονται γύρο ἀπὸ τὴ φωλιά τους καὶ ὅλο κουβαλοῦν ἀκούραστα ὅ,τι φαγόσιμο βροῦν. Τζιχουλα, σπόρους, ψόφια ἔντομα κτλ. Αὐτὸ γίνεται διαρκῶς ὅσο εἶνε καλὸς καιρός. Καὶ ἔτσι ὅταν ἔρχεται ὁ χειμῶνας,ὅταν τὰ χιόνια καὶ ἡ βροχὲς ἐμποδίζουν τὴν ἔξοδο τους, ὅταν ὁ δυνατὸς βορηᾶς χαλάει κόσμο, αὐτὰ τὰ ἔξυπνα ἔντομα, ἥσυχα καὶ ἀμέριμνα,κλεισμένα στὸ σπιτικό τους ἔχουν νὰ τρῶνε γιὰ ὅλο τὸ χειμῶνα.

...Ὁ μῦθος λοιπὸν λέει πὼς κάποιος τζίτζικας, μιὰ τέτοια χειμωνιάτικη ἡμέρα, ψόφιος τῆς πείνας, μὴ βρίσκοντας τίποτε γιὰ νὰ φάῃ, ξέπεσε σὲ μιὰ μυρμηγκοφωλιά.

...Ἀπ' ἔξω ἕνας μύρμηγκας ἤτανε ξαπλωμένος στὴ λιακάδα, χωνεύοντας τὸ πλούσιο γεῦμα του.

—Γείτονα, τοῦ λέει μὲ λυπητερὴ φωνὴ ὁ τζίτζικας, πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα. Δάνεισέ με ἀπὸ τὶς προμήθειές σου καὶ ἔχεις τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς θὰ σοῦ τὶς ἐπιστρέψω μὲ τὸν τόκο καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὸ καλοκαίρι...

—Ὦ ἐξοχώτατε, κύριε τζίτζικα, τοῦ ἀποκρίνεται τὸ μυρμήγκι, δὲν μοῦ λὲς μὲ τὸ συμπάθειο, πῶς σοῦ συνέβη νὰ μείνῃς χωρὶς τροφές; Τί ἔκανες φίλε μου ὅλο τὸ καλοκαίρι;

—Δὲν ἔπαψα νὰ τραγουδῶ, μύρμηγκά μου! Μέρα καὶ νύχτα ἐγλεντοῦσα καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς τὰ τραγούδια μου σὲ διασκέδαζαν καὶ σένα! Πῶς;...

—Σὺ λοιπὸν ἤσουν ποὺ τραγουδοῦσες;

—Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία! Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς δώσω οὔτε ψίχουλο ἀπ' τὶς προμήθειές μου. Ἂς φρονταίγες ὅταν ἦταν καιρός!...

Αὐτὰ τοῦπε τὸ μυρμήγκι περιφρονητικὰ γυρίζοντάς του τὶς πλάτες καὶ χώθηκε στὴ φωλιά του. Ἐνῶ ὁ κακόμοιρος ὁ τζίτζικας ψοφοῦσε ἀπ' τὴ παγωνιὰ καὶ τὴν πεῖνα!...

...Αὐτὸς εἶνε ὁ μῦθος παιδιά μου. Καὶ τώρα ἂς βγάλουμε τὸ συμπέρασμά μας.

Κάποια παροιμία λέγει: «Ὅπως στρώσῃς θὰ πλαγιάσῃς».

Μᾶς διδάσκει λοιπὸν τὸ πάθημα τοῦ Τζίτζικα ὅτι τὰ ἴδια παθαίνουν ὅσοι ἀντὶ νὰ ἐργάζωνται ὅσο εἶνε καιρὸς γιὰ νάγουν καλὰ ὕστερνά, τὸ ρίχνουν στὸ γλέντι κι' ἂς πάει καὶ τὸ παλιήμπελο!.. Μὰ ἔρχεται ὅμως μιὰ μέρα καὶ μετανοοῦν πικρὰ καὶ πληρώνουν ἀκριβὰ τὴν ἀπερισκεψία τους.

...Καληνύχτα σας λοιπόν, παιδιά μου, καὶ μὴ λησμονᾶτε τὴν παροιμία: «Ὅπως στρώσῃς θὰ πλαγιάσῃς!...»

Ἡ θεία Ἀνέζω

Εἰς τὴν πικρὰν πανήγυριν τοῦ κάτω τούτου βίου;
εν μέσῳ πόθων πλέομεν καὶ ψεύδους αἰωνίου.

Σπ. Βασιλειάδης